

GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJOS

ŽMOGŽUDYSTĖ
KLEBONIJOJE

AGATHA
CHRISTIE

OBUOLYS

AGATHA
CHRISTIE

GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJS

Vertė
LINA BUCEVIČIENĖ

I SKYRIUS

Gana sunku nuspręsti, nuo ko pradėti šį pasakojimą, tačiau aš pasirinkau vieno trečiadienio priešpiečius klebonijoje. Nors pokalbis iš esmės neturėjo ryšio su šia istorija, bet jame buvo vienas ar du sukeliantys mintis epizodai, turėję įtakos vėlesniems įvykiams.

Aš buvau ką tik baigęs pjaustyti virtą jautieną (tarp kitko, nepaprastai kietą) ir atsisėdamas tariau, nors tai nederėtų mano luomui, kad asmuo, kuris nužudytų pulkininką Proterou, padarytų pasauliui didelę paslaugą.

Mano jaunas sūnėnas Denis tučtuojau tarė:

– Tai bus panaudota prieš tave, kai draugužis bus rastas kraujo klane. Merė liudys, ar ne taip, Mere? Ir papasakos, kaip tu kerštingai mojaviai peiliu.

Merė, kuri klebonijoje dirba namų darbininke norėdama geriau gyventi ir gauti didesnę atlyginimą, garsiai ir dalykiškai teištare: „Daržovės“ ir grubiai link jo pastūmė įskilusią lėkštę.

Mano žmona kupinu užuojautos balsu pasakė:

– Ar jis buvo labai įkyrus?

Iš karto neatsakiau, kadangi Merė, su trenksmu statydama daržoves ant stalo, toliau stūmė lėkštę neįprastai drėgną ir atstumiančių kukulių po pat mano nosimi. Aš tariau: „Ačiū, ne“, o ji vėl trinkelėjo dubenį ant stalo ir išėjo iš kambario.

– Gaila, kad aš tokia bloga šeimininkė, – su nuoširdaus apgailėstavimo gaida balse pasakė mano žmona.

Aš buvau linkęs sutikti su ja. Mano žmonos vardas yra Grizelda – nepaprastai tinkamas vardas pastoriaus žmonai. Tačiau tuo tinkamumas ir baigiasi. Ji nėra nė trupučio nuolanki.

Aš visuomet laikiausi nuomonės, kad dvasininkas turėtų būti nevedęs. Kodėl aš pasiūliau Grizeldai tekėti už manęs po dvidešimt keturių valandų pažinties, man yra paslaptis. Aš visuomet maniau, kad vedybos yra rimtas dalykas, jos turi įvykti tik po ilgo svarstymo ir numatymo, ir skonių bei polinkių atitikimas yra svarbiausia santuokos priežastis.

Grizelda beveik dvidešimt metų jaunesnė už mane. Ji stulbinamai graži ir visiškai nesugeba į nieką žiūrėti rimtai. Nieko nemoka ir yra ypač įkyri. Ji mano parapiją esant didžiuliu juokų objektu, pritaikytu jai linksminčiai. Stengiausi pakeisti jos nuomonę, bet nepavyko. Dabar, kaip niekad anksčiau, esu įsitikinęs, kad dvasininkams celibatas yra pageidautinas. Aš dažnai ir dariau Grizeldai užuominas apie tai, bet ji tik juokdavosi.

– Brangioji mano, – ištariau. – Jeigu tik tu labiau rūpintumeisi...

– Kartais aš rūpinuosi, – teisinosi Grizelda. – Tačiau apskritai, manau, viskas būna tik blogiau, kai bandau tai daryti. Akivaizdu, iš prigimties nesu šeimininkė. Įsitikinau, kad geriau viską palikti Merei ir tik pasiryžti jaustis nepatogiai bei valgyti šlykštų maistą.

– O kaip tavo vyras, brangioji? – ištariau priekaištingai ir, sekdamas velnio pavyzdžiu cituojant Šventąjį Raštą savo tikslams, pridūriau: – „Ji rūpinasi savo namiškiais...“

– Pagalvok, koks tu laimingas, kad nesi sudraskytas liūtų, – pasakė Grizelda, greitai pertraukdama. – Ar sudegintas ant laužo. Blogas maistas ir daugybė dulkių bei negyvų vapsvų yra niekis, dėl kurio neverta nervintis. Papasakok man daugiau apie pulkininką Proterou. Šiaip ar taip, pirmieji krikščionys buvo pakankamai laimingi, neturėdami bažnyčios seniūnų.

– Senas pasipūtęs storžievis, – pasakė Denis. – Nenuostabu, kad pirmoji žmona pabėgo nuo jo.

– Nežinau, ką kita ji galėjo padaryti, – tarė mano žmona.

– Grizelda, – pasakiau griežtai. – Aš neleisiu tau taip kalbėti.

– Mielasis, – meilinosi mano žmona. – Papasakok man apie jį. Kokie nors nemalonumai? Ar misteris Hosas linksėjo, lingavo ir kas minutę žegnojosi?

Hosas yra mūsų naujasis padėjėjas. Jis pas mus tik trys savaitės. Jis laikosi konservatyviosios anglikonų bažnyčios pažiūrų ir pasninkauja penktadieniais. O pulkininkas Proterou – didelis bet kurios formos apeigų priešininkas.

– Ne dabar. Hosas palietė šį klausimą tik tarp kitko. Ne, visi nemalonumai kilo dėl misis Prais Ridlei nelemto vieno svaro banknoto.

Misis Prais Ridlei yra pamaldi mano parapijos narė. Dalyvaudama rytinėse pamaldose savo sūnaus mirties metinių dieną, ji į aukų krepšį įdėjo vieno svaro banknotą. Vėliau, skaičiuojant rinkliavos sumą, ji pranešė, kad jaučiasi įskaudinta pastebėjusi, jog dešimties šilingų vertės banknotas yra didžiausia auka.

Aš visiškai pagrįstai nurodžiau, kad ji tikriausiai suklydo.

„Nė vienas iš mūsų nesame toks jaunas, koks buvome“, – pasakiau, bandydamas taktiškai tai užbaigti. „Ir mes turime atiduoti duoklę bėgantiems metams.“

Gana keista, bet atrodė, kad mano žodžiai ją dar labiau supykė. Ji pasakė, kad viskas atrodo labai keista ir kad ji nustebinta, jog aš nesu tos pačios nuomonės. Misis Ridlei staiga nuėjo ir, kaip supratau, išsakė savo rūpesčius pulkininkui Proterou. Proterou yra toks žmogus, kuriam patinka sukelti sambrūzdį kiekviena pasitaikiusia proga. Gaila, kad tai jis padarė trečiadienį. Trečiadieniais ryte aš mokau bažnyčios dieninėje mokykloje, atlieku darbą, kuris sukelia man stiprų nervingumą ir išmuša iš vėžių visai dienai.

– Na, mano galva, jis turi teisę patirti malonumą, – pasakė mano žmona, bandydama bešališkai apibendrinti poziciją. – Niekas aplink jį nešokinėja ir nevadina brangiuoju vikaru, nesiuvinėja jam įspūdingų šlepečių, nedovanoja kojinių Kalėdoms. Tiek savo žmonai, tiek ir savo dukrai jis įgrisęs iki gyvo kaulo. Manau, kad jis laimingas jausdamasis kur nors svarbus.

– Dėl to jis neturėjo įžeidinėti, – karščiausi. – Nemanau, kad jis gerai suprato prasmę to, ką kalbėjo. Jis nori patikrinti visas bažnyčios sąskaitas – išievojimų atveju – tokį žodį jis ištarė. Išievojimai! Ar jis mane įtaria bažnyčios lėšų pasisavinimu?

– Niekas dėl nieko tavęs neįtartų, brangusis, – ramino Grizelda. – Tu esi aukščiau visų įtarimų ir iš tikrųjų tai būtų nuostabi proga. Aš netgi norėčiau, kad tu išiekvotum S. P. G. lėšas. Aš nekenčiu misionierių... visuomet nekenčiau.

Būčiau ją išbaręs už tokią mintį, bet tuo metu įėjo Merė su pusiau išvirtu ryžių pudingu. Aš švelniai išreiškiau protestą, bet

Grizelda pasakė, kad japonai visuomet valgė pusiau išvirtus ryžius ir dėl to buvo nepaprastai protingi.

– Drįstu teigti, – pasakė ji, – jei valgytum tokį ryžių pudingą kaip šis kiekvieną dieną iki sekmadienio, tu pasakytum nuostabiausią pamokslą.

– Sergėk Dieve! – pasakiau pašiurpęs. – Proterou ateis rytoj vakare ir mes drauge peržiūrėsime sąskaitas, – tęsiau. – Šiandien aš turiu baigti ruošti savo kalbai C. E. M. S. Ieškodamas informacijos, taip įsigilinau į Kenon Širlei „Tikrovę“, kad nepasiruošiau taip, kaip turėčiau. Ką tu veiksi šią popietę, Grizelda?

– Atliksiu savo pareigą, – tarė Grizelda. – Savo, kaip vikaro žmonos, pareigą. Arbata ir skandalas keturios trisdešimt.

– Kas ateis?

Skaisčiai nuraudusi, Grizelda išskaičiavo jas ant pirštų.

– Misis Prais Ridlei, mis Veterbi, mis Hartnel ir ta siaubinga mis Marpl.

– Man patinka mis Marpl, – tariau. – Ji bent jau turi humoro jausmą.

– Ji blogiausia moteris kaime, – dėstė Grizelda. – Ir visuomet viską žino, kas vyksta... ir daro iš to blogiausias išvadas.

Grizelda, kaip jau minėjau, buvo daug jaunesnė už mane. Mano amžiaus jau žinoma, kad visa, kas blogiausia, dažnai būna tiesa.

– Na, nelauk manęs arbatos, Grizelda, – tarė Denis.

– Bjaurybė! – pasipiktino Grizelda.

– Taip, bet paklausyk, Proterou šeima tikrai kvietė mane pažaisiti tenisą šiandien.

– Bjaurybė! – pakartojo Grizelda.

Denis gudriai pasiūlino, o mudu su Grizelda išėjome į darbo kambarį.

– Įdomu, apie ką kalbėsime prie arbatos, – tarė Grizelda, sėsdama ant mano rašomojo stalo. – Manau, apie daktarą Stouną ir mis Kram, o galbūt apie misis Lestreindž. Tarp kitko, vakar aš jai skambinau, bet jos nebuvo namie. Taip, esu įsitikinęs, kad turime pakviesti misis Lestreindž arbatos. Tai taip paslaptinga, ar ne – toks jos atvykimas ir apsigyvenimas kaime, retas išėjimas iš namų? Priverčia galvoti apie detektyvinius romanus. Žinai: „Kas ji tokia, paslaptinga moteris gražiu blyškiu veidu? Kokia jos praeitis? Niekas nežinojo. Joje buvo kažkas bloga lemiančio.“ Manau, kad daktaras Haidokas ką nors žino apie ją.

– Tu per daug skaitai detektyvinių romanų, Grizelda, – švelniai pastebėjau.

– O tu? – atrėmė ji. – Aš visur ieškojau „Dėmės ant laiptų“ tą dieną, kai tu čia rašei pamokslą. Ir pagaliau, kai užėjau paklausti tavęs, ar nematei jos kur nors, ką pamačiau?

Aš malonėjau parausti.

– Aš atsitiktinai ją pakėliau. Mano dėmesį patraukė atsitiktinis sakinytis ir...

– Žinau tuos atsitiktinius sakinius, – tarė Grizelda. Ji įspūdinčiai pacitavo: – „Ir tuomet atsitiko labai keistas dalykas...“ – Grizelda pakilo, perėjo kambarį ir švelniai pabučiavo savo vyresnį vyrą.

Savo žodžius ji parėmė darbais.

– Ar tai labai keistas dalykas? – paklausiau.

– Žinoma, – pritarė Grizelda. – Ar supranti, Lenai, kad galėjau ištekti už ministro, baroneto, turtingo bendrovės steigėjo, trijų jaunesniųjų karininkų ir dykaduonio su žaviomis manieromis ir kad vietoj jų aš pasirinkau tave? Ar tai tavęs nestebina?

– Kadaisė stebino, – atsakiau. – Aš dažnai stebėjausi, kodėl tu tai padarei. Grizelda juokėsi.

– Tai privertė mane jaustis tokia galinga, – sušnibždėjo ji. – Kiti manė, kad esu paprasčiausiai nuostabi ir, žinoma, jiems būtų buvę puiku turėti mane. Bet aš esu viskas, ko tu labiausiai nemėgsti ir kam nepritari, ir, nepaisant to, tu negali atsispirti man! Mano tuštybė negali atsilaikyti prieš tai. Daug puikiau būti paslaptimi ir žavinga nuodėme bet kuriam, nei būti plunksna jų kepurėje. Aš visą laiką tave verčiu jaustis baisiai nepatogiai ir daryti viską ne taip, tačiau tu mane beprotiškai dievini. Tu beprotiškai dievini mane, ar ne?

– Žinoma, brangioji, aš labai tave myliu.

– Ak, Lenai, tu dievini mane. Ar prisimeni tą dieną, kai apsi stojau mieste ir išsiunčiau tau telegramą, kurios tu niekad negavai todėl, kad pašto viršininkės sesuo gimdė dvynukus ir ji pamiršo ją išsiųsti? Buvai siaubingos būsenos, paskambinai į Skotland Jardą ir sukėlei baisiausią sambrūzdį.

Yra dalykų, kurių žmogui geriau nepriminti. Tuomet aš iš tikrųjų buvau nepaprastai kvailas. Tariau:

– Jei neprieštarauji, brangioji, aš noriu toliau dirbti su C. E. M. S.

Grizelda atsiduso nuo smarkaus susierzinimo, sutaršė mano plaukus, vėl juos sulygino ir tarė:

– Tu nevertas manęs. Iš tikrųjų nesi. Aš užmegsiu meilės romaną su menininku. Tikrai užmegsiu. O tuomet galvok apie skandalą parapijoje.

– Taip jau geriau, – pasakiau ramiai.

Grizelda nusijuokė, pasiuntė oro bučinį ir išėjo pro stiklines duris.

2 SKYRIUS

Grizelda labai erzinanti moteris. Palikdamas pusryčių stalą, jaučiausi esąs gerai nusiteikęs ruošti tikrai įtaigiam kreipimuisi į anglikonų bažnyčios vyrų draugiją. Dabar buvau neramus ir sudirgęs. Pagaliau, kai tikrai ėmiausi šio darbo, įslinko Letisė Proterou.

Aš sąmoningai vartoju žodį įslinko. Esu skaitęs romanus, kuriuose jauni žmonės vaizduojami trykštantys energija – *joie de vivre**, nuostabiu jaunystės gyvybingumu... Man asmeniškai visi sutikti jaunuoliai panašūs į laukines šmėklas.

Šiandien Letisė ypač panaši į šmėklą. Ji graži mergina, labai aukšta ir šviesiaplaukė, bet visiškai išsiblaškiusi. Ji įslinko pro stiklines duris, atmetinai nusitraukė geltoną beretę, kurią buvo užsidėjusi, ir neaiškiai sumurmėjo lyg ir nustebusi:

– O! Tai jūs.

Nuo Old Holo per mišką, kuris baigiasi prie mūsų sodo vartų, yra takelis, todėl daugelis žmonių įeina pro šiuos vartus ir darbo

* gyvenimo džiaugsmas (*pranc.*).

kambario stiklines duris, užuot padarę didelį lanką keliu ir įėję pro paradines duris. Todėl nenustebau, kad Letisė atėjo šiuo keliu, tačiau truputį pasipiktinau jos laikysena.

Jeigu ateini į vikaro namus, turi būti pasiruošęs rasti vikarą.

Ji įėjo ir kaip maišas susmuko į vieną iš mano didžiulių fotelių. Spoksodama į lubas, be tikslo griebėsi savo plaukų.

– Ar Denis čia?

– Aš jo nemačiau nuo pusryčių. Kaip supratau, jis ruošėsi žaisti tenisą pas jus.

– O! – pasakė Letisė. – Tikiuosi, nenuėjo. Ten jis nieko neras.

– Jis sakė, kad tu kvietei.

– Manau, kad kviečiau. Tikrai tai buvo penktadienį. O šiandien antradienis.

– Trečiadienis, – ištariau.

– O, kaip siaubinga! – pasakė Letisė. – Tai reiškia, kad aš trečią kartą pamiršau papriešpiečiauti su kai kuriais žmonėmis.

Laimei, neatrodė, kad tai ją labai jaudina.

– Ar Grizelda namuose?

– Manau, rasi ją savo studijoje sode – pozuoja Lorensui Redingui.

– Dėl jo buvo daug triukšmingų peštynių, – pasakė Letisė. – Žinai, su tėvu... Tėvas siaubingas.

– Dėl ko? – pasiteiravau.

– Dėl mano pozavimo. Tėvas sužinojo apie tai. Kodėl negaliu būti piešiama su maudymosi kostiumėliu? Jei juo vilkėdama einu į paplūdimį, kodėl negalėčiau būti piešiama su juo?

Letisė nutilo ir vėl tęsė:

– Iš tikrųjų absurdiška – tėvas draudžia jaunuoliui užėiti į namus. Žinoma, Lorensui ir man paprasčiausiai į tai nuspjaut. Aš ateisiu ir pozuosiu čia, jūsų studijoje.

– Ne, mano mieloji, – tariau. – Ne, jeigu tavo tėvas tai draudžia.

– O, mielasis, – ištarė Letisė atsidusdama. – Kokie jūs visi nuobodūs. Jaučiuosi sugniuždyta. Tikrai. Jeigu tik turėčiau pinigų, išvykčiau, bet be pinigų – negaliu. Jeigu tik tėvas būtų padorus ir numirtų, aš būčiau laiminga.

– Tu neturėtum sakyti tokių dalykų, Letise.

– Gerai, jeigu jis nenori, kad trokščiau jo mirties, jis neturėtų būti toks šykštus. Nesistebiu, jog mama jį paliko. Ar žinai, metų metais tikėjau, kad ji mirusi. Su koku jaunuoliu ji pabėgo? Ar jis šaunus?

– Tai įvyko dar prieš tavo tėvui atsikeliant čia.

– Galvoju, kas jai atsitiko. Manau, kad Ana greitai užmegs meilės romaną su kuo nors. Ana nekenčia manęs... ji yra gana maloni man, tačiau nekenčia manęs. Ji sensta, ir jai tai nepatinka. Žinai, tai toks amžius, kai pratrūksti.

Man buvo įdomu, ar Letisė ruošėsi praleisti visą popietę mano darbo kambaryje.

– Ar nematėte mano patefono plokštelių? – paklausė ji.

– Ne.

– Kaip nuobodu. Žinau, kad kažkur jas palikau. Ir šuns netekau. Ir mano rankinis laikrodys nežinia kur, tik tai nėra labai

svarbu, nes jis neina. Ak, mielas, esu tokia mieguista. Nežinau kodėl, nes nesikėliau iki vienuoliktos. Tačiau gyvenimas griaua visas svajones, ar ne? Ak, mielas, turiu eiti. Trečią valandą ruošiuosi apžiūrėti daktaro Stouno pilkapį.

Pažvelgiau į laikrodį ir pastebėjau, kad jau dvidešimt penkios ketvirtos.

– Ak! Tikrai? Kaip siaubinga. Įdomu, ar jie laukia, ar išėjo be manęs. Manau, geriau eisiu ir sužinosiu.

Ji pakilo ir vėl išslinko, murmeldama per petį:

– Pasakysit Deniui, ar ne?

– Taip, – patvirtinau mechaniškai, per vėlai suvokęs, kad neturiu jokie supratimo, ką turėčiau pasakyti Deniui. Tačiau pamaniau, kad, labai galimas dalykas, tai nesvarbu. Ėmiau galvoti apie daktarą Stouną, įžymų archeologą, kuris neseniai apsistojo „Mėlynajame šerne“. Jis vadovavo pilkapio, esančio pulkininko Proterou valdose, kasinėjimui. Tarp jo ir pulkininko jau buvo įvykę keletas ginčų. Mane pralinksmino jo susitarimas paimti Letisę stebėti darbų.

Man atėjo į galvą, kad Letisė Proterou buvo šiokia tokia kokeitė. Įdomu, kaip ji sutartų su archeologo sekretore mis Kram. Mis Kram – jauna, krinanti į akis, žvali ir labai plačiai besišypsanti, sveikata trykštanti rausvaskruostė dvidešimt penkerių metų moteris.

Kaimas buvo pasidalinęs į dvi stovyklas: vieni manė, kad ji yra ne geresnė, nei turėtų būti, kiti, kad ji – padori jauna moteris, kuri, pirmai progai pasitaikius, mielai taptų misis Stoun. Visais atžvilgiais ji buvo didžiulė Letisės priešingybė.

Numaniau, kad reikalai Old Hole negalėjo būti pernelyg linksmi. Pulkininkas Proterou prieš penkerius metus dar kartą vedė. Antroji misis Proterou buvo keista, bet nepaprastai graži. Visada maniau, kad santykiai tarp jos ir podukros nėra patys geriausi.

Buvau dar kartą sutrukdytas. Šį kartą tai mano padėjėjas Hosas. Jis norėjo sužinoti mano pokalbio su Proterou detales. Pasakiau jam, kad pulkininkas apgailestavo dėl savo katalikiškų tendencijų, tačiau tikrasis jo apsilankymo tikslas buvo kitas. Tuo pat metu aš pareiškiau savo protestą ir atvirai jam pasakiau, kad jis turi paklusti mano vadovavimui. Bendrai paėmus, Hosas priėmė mano pastabas labai gerai.

Hosui išėjus, ėmiau jausti sąžinės graužatį todėl, kad labiau jo nepamėgau. Esu įsitikinęs, jog šios iracionalios simpatijos ir antipatijos, jaučiamos žmonėms, yra labai nekrikščioniškos.

Atsidusęs suvokiau, kad laikrodžio, stovinčio ant mano rašomojo stalo, rodyklės rodė be ketvirčio penktą, ženklas, jog iš tikrųjų jau buvo pusė penkių, ir aš nuėjau į svetainę.

Keturios mano parapijietės ten buvo susirinkusios su arbatos puodeliais. Grizelda sėdėjo už arbatos stalelio, bandydama atrodyti savo aplinkoje natūraliai, tačiau jai pavyko atrodyti tik dar labiau ne vietoje nei paprastai.

Aš visoms paspaudžiau rankas ir atsisėdau tarp mis Marpl ir mis Veterbi.

Mis Marpl buvo žilaplaukė švelnių, žavių manierų senutė, o mis Veterbi – sunkaus būdo ir žodžių srauto mišinys. Iš jų dviejų mis Marpl daug pavojaingesnė.

– Mes ką tik kalbėjome, – pasakė Grizelda saldžiu balsu, – apie daktarą Stouną ir mis Kram.

Pagal Denio kandžią pastabą mano galvoje gimė storžieviška mintis: „Mis Kram į tai nusispjaut.“

Visai netikėtai man kilo troškimas tai pasakyti garsiai ir stebėti įspūdį, tačiau, laimei, susilaikiau. Mis Veterbi trumpai tarė:

– Nė viena gerai išauklėta mergina to nedarytų, – ir nepritariančiai sučiaupė savo plonas lūpas.

– Nedarytų ko? – pasiteiravau.

– Nebūtų nevedusio vyro sekretore, – ištarė mis Veterbi su pasibaisėjimu.

– Ak, mano mieloji, – tarė mis Marpl. – Aš manau, kad vedę vyrai yra blogiausi. Prisiminkite vargšę Moli Karter.

– Žinoma, vedę vyrai, gyvenantys atskirai nuo savo žmonių, yra pagarsėję, – pasakė mis Veterbi.

– Ir netgi kai kurie, gyvenantys kartu su savo žmonomis, – sumurmėjo mis Marpl. – Prisimenu...

Aš nutraukiau šiuos nemalonus prisiminimus.

– Tačiau šiais laikais, – tariau, – mergina, taip pat kaip ir vyras, gali imtis tarnybos.

– Išvykti į provinciją? Ir apsistoti tame pačiame viešbutyje? – pasakė mis Prais Ridlei griežtu tonu.

Mis Veterbi tyliau balsu sumurmėjo mis Marpl:

– Ir visi miegamieji tame pačiame aukšte...

Maloni, labai įbauginta vargšų ir visko mačiusi mis Hartnel garsiai ir nuoširdžiai pastebėjo:

– Vargšas vyras bus sučiuptas anksčiau, nei spės susigaudyti, kur jis yra. Jis nekaltas kaip kūdikis, pačios matote.

Keista, kaip pasikeičia frazė, kurią vartojame. Nė viena iš čia buvusių damų nė nesvajotų daryti aliuzijų į tikrą kūdikį, kol jis, visų matomas, saugiai negulėtų lopšyje.

– Mano manymu... tai bjauru, – tęsė mis Hartnel su jai įprastu netaktiškumu. – Vyras tikriausiai bent jau dvidešimt penkeriais metais vyresnis už ją.

Trys moteriški balsai iš karto pakilo, darydami tarpusavyje nesusijusias pastabas apie choro berniukų ekskursiją, apgailėtiną incidentą, kilusį praėjusios Motinos dienos susirinkimo metu, ir skersvėjus bažnyčioje. Mis Marpl mirktelėjo Grizeldai.

– Ar nemanote, – pasakė mano žmona, – kad mis Kram tenori turėti įdomų darbą? Ir kad daktarą Stouną ji laiko tik darbdaviu?

Buvo tylu. Akivaizdžiai nė viena iš keturių damų nesutiko. Mis Marpl nutraukė tylą tapšnodama Grizeldai ranką.

– Mano brangioji, – tarė ji, – jūs esate labai jauna. Jauni žmonės taip naiviai galvoja.

Grizelda su pasipiktinimu pasakė, kad ji visiškai neturi naivių minčių.

– Žinoma, – ištarė mis Marpl, nekreipdama dėmesio į protestą, – jūs apie visus galvojate gerai.

– Jūs tikrai manote, kad ji nori ištekėti už to praplikusio kvailo vyro?

– Aš suprantu, kad jis visiškai kvaistelėjęs, – pasakė mis Marpl. – Bijau, netgi pašėlęs. Neseniai jis gana rimtai susikivirčio su pulkininku Proterou.

Visos iš susidomėjimo palinko į priekį.

– Pulkininkas Proterou išvadino jį neišmanėliu.

– Kaip panašu į pulkininką Proterou ir kaip kvaila, – tarė misis Prais Ridley.

– Labai panašu į pulkininką Proterou, tačiau nežinau, ar tai kvaila, – ištarė mis Marpl. – Prisimenate moterį, kuri čia atėjo ir pasisakė atstovaujanti socialinei rūpybai, o surinkus pinigus apie ją daugiau nieko nebuvo girdėti, ir paaiškėjo ją nieko bendro neturint su socialine rūpyba. Kai kurie žmonės yra tokie patiklūs, kad iš tiesų palaiko kitą tuo, kuo jis prisistato.

Aš niekuomet nė nemaniau mis Marpl apibūdinti kaip patiklį.

– Buvo kilęs didelis sambrūzdis dėl to jauno menininko misterio Redingo, ar ne? – paklausė mis Veterbi.

Mis Marpl linktelėjo galva.

– Pulkininkas Proterou išvarė jį iš namų. Atrodo, kad jis tapė Letisę, apsvilkusią maudymosi kostiumėliu.

– Visuomet maniau, kad tarp jų kas nors yra, – įsiterpė misis Prais Ridley. – Tas jaunuolis visuomet ten slankiojo. Gaila, kad mergina neturi motinos. Pamotė niekuomet jos neatstos.

– Manau, misis Proterou daro viską, kas įmanoma, – tarė mis Hartnel.

– Merginos tokios slapukės, – apgailestavo misis Prais Ridley.

– Beveik meilės nuotykis, ar ne? – geraširdiškai pasakė mis Veterbi. – Jis labai žavus jaunuolis.

– Tačiau palaida bala, – tarė mis Hartnel. – Reikia jį sutramdyti. Menininkas! Paryžius! Modeliai! Nuogi modeliai!

– Tapyti ją, apsisivilkusią maudymosi kostiumėliu... – stebėjosi misis Prais Ridlei. – Ne visai padoru.

– Mane jis taip pat tapo, – prisipažino Grizelda.

– Tačiau ne su maudymosi kostiumėliu, brangioji, – pasakė mis Marpl.

– Galėjo būti ir blogiau, – tvirtino Grizelda rimtai.

– Išdykusi mergiotė, – tarė mis Hartnel, priimdama juokus liberaliai. Visos kitos atrodė truputėlį šokiruotos.

– Ar mieloji Letisė jums papasakojo apie nemalonumus? – paklausė mis Marpl manęs.

– Man?

– Taip. Aš mačiau ją praeinančią sodu ir įeinančią pro stiklines duris į darbo kambarį.

Mis Marpl visuomet viską mato. Sodininkavimas yra gera priedanga, o įprotis stebėti paukščius pro žiūronus visuomet gali praversti.

– Taip, ji užsiminė apie tai, – prisipažinau.

– Misteris Hosas atrodė susirūpinęs, – pasakė mis Marpl. – Tikiuosi, jis ne per daug dirbo.

– Ak! – sušuko susijaudinusi mis Veterbi. – Vos nepamiršau, kad turiu jums naujienų. Aš mačiau daktarą Haidoką, išeinantį iš misis Lestreindž kotedžo.

Visos susižvalgė.

– Galbūt ji serga, – pakišo mintį misis Prais Ridlei.

– Tai turėjo atsitikti labai staigiai, jeigu taip, – pasakė mis Bartnel. – Kadangi aš mačiau ją, vaikščiojančią savo sode šiandien, trečią valandą, ir ji atrodė esanti visai sveika.

Skaitykite likusius
268 iš **288** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

„Žmogžudystė klebonijoje“ – pirmasis Agatha's Christie pasakojimas apie mis Marpl – klasikinis kaimo detektyvas ir vienas šmaikščiausių kūrinių visoje rašytojos kūryboje.

Mįslinga mielos ir kuklios savamokslės tyrėjos mis Marpl byla, kurioje ji įrodo negailestingiems žudikams, kad jokia vieta – net pati švenčiausioji, nepaslėps žmogžudystės.

„Jei kas nors nužudytų pulkininką Proterou, – pareiškė klebonas, mojuodamas peiliu virš jautienos kepsnio, – padarytų paslaugą visam pasauliui!“

Ši pastaba pasirodė labai neatsargi ir sugrįžo bumerangu, kai vos po kelių valandų minėtasis pulkininkas buvo rastas nušautas klebono kabinete. Tačiau, kaip netrukus išsiaiškina mis Marpl, atrodo, kad visas kaimas turėjo motyvą nužudyti pulkininką Proterou.

Sent Meri Mide – iš pirmo žvilgsnio taikiame Anglijos kaimelyje – po ramia išore slypi intrigos, kaltė, apgaulė ir mirtis.

Pulkininkas Proterou, vietinis teisėjas ir valdingas žemvaldys – labiausiai čia nekenčiamas žmogus. Visi – net klebonas – trokšta, kad jis būtų miręs. Susidūrusi su gausybe įtariamųjų tik šaunioji mis Marpl gali išnirpinti painių įkalčių tinklą, kuris padės demaskuoti žudiką.

Agatha Christie – visų laikų daugiausia publikuojama autorė, kurios knygų tiražus pralenkė tik Biblija ir W. Shakespeare'o leidimai. Jos knygų parduota daugiau nei milijardas egzempliorių anglų kalba ir daugiau nei milijardas užsienio kalbomis. Detektyvo karalienė mirė 1976 m., po šešis dešimtmečius trukusio vaisingo kūrybinio darbo.

DETEKTYVO KLASIKA

Jeigu jums patinka klasikiniai detektyvai bei tokios knygos, kaip „Serloko Holms'o ir doktora Džono H. Vatsono istorijos“ bei „Žmogžudystė Margo gatvėje“, privalote perskaityti ir „Žmogžudystė klebonijoje“.

OBUOLYS

nuo 2004

#ebuolys.lt

ISBN 978-609-484-603-8

9 786094 846038

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, išsilytis ir ištaikyti nemokamai

KITI FORMATAI:

Audis
knyga

Elektroninė
knyga

Skaitmeninis žmogus yra gražus

Viso teikto garantavimas, detektas. ©, Skaitmeninis